

sala beckett

15 anys de la Sala Beckett

FLECHAS DEL ÁNGEL DEL OLVIDO
de José Sanchis Sinisterra

DEL 10 DE DESEMBRE AL 9 DE GENER

FLECHAS DEL ÁNGEL DEL OLVIDO
de José Sanchis Sinisterra

Amb:
Selma
Efrén
Erasmus
Dora
X
Infermera

Marta Domingo
Hernán Zavala
Marc Garcia Coté
Velilla Valbuena
Marta Poveda
Montse Esteve

Direcció
Ajudant de direcció
Escenografia
Ajudant d'escenografia
Il·luminació
Vestuari
Ajudant de vestuari
Música
Producció

José Sanchis Sinisterra
Alex D. Capo
Quim Roy
Joan Galí
Montse Figueras
Miriam Compte
Camille Vera Ocampo
Yair Karelic
Sala Beckett

Estrena: 8 de desembre a la Sala La Planeta, al festival Temporada Alta de Girona 2004.

Espectacle subvencionat per la Generalitat de Catalunya (Departament de Cultura).

Amb la col·laboració del festival Temporada Alta 2004 i Teatres de la Generalitat Valenciana.

Text publicat a l'editorial Ñaque, a la venda a la taquilla de la Sala Beckett.

Sinopsi:

Dins la sala d'espera d'un centre clínic inclassificable, quatre personatges defensen a ultrança la seva relació, estreta i personal, amb una dona jove, víctima d'una amnèsia retroactiva profunda. Res ni ningú no sembla que puguin fer-li tornar la memòria. Inútil apel·lar a qualsevol record de vida compartida amb aquesta dona i, en canvi, amb quina poderosa convicció manté aquesta gent les seves versions incompatibles! O és que, simplement, la seva és una obsessió tossuda per adquirir un passat renovat, damunt del qual projectar noves il·lusions, noves veritats i identitats?

José Sanchis Sinisterra descobreix en el seu últim text els falsos mecanismes i els trucs de què sol servir-se la memòria (o el que sigui que com a tal coneixem) per evitar l'abisme d'una identitat massa fragmentada, i construir, així, una lògica aparent i totalitzadora, infracturable, que ens protegeixi de les fletxes enverinades de l'oblit o, el que és pitjor, del dubte insuportable davant de la infinita multiplicitat de veritats relatives.

FLECHAS DEL ÁNGEL DEL OLVIDO : EL FUTURO YA ES HOY

En este inquietante embrión del futuro que, para abreviar, llamamos presente -nuestro presente-, el “mal de la juventud” ha cambiado de signo. Ya no deriva de las turbulencias provocadas por el deseo y su represión, que Ferdinand Bruckner diagnosticó, en la obra del mismo título, allá por los años 20 del pasado siglo.

No. Las generaciones que despiertan a la vida, al mundo, en los convulsos albores del siglo XXI están amenazadas por otra enfermedad, por un taimado mal que afecta fundamentalmente a la memoria y que provoca en muchos jóvenes una grave carencia identitaria, febrilmente colmada por frágiles mimetismos, por fugaces pertenencias tribales, por un ávido consumo de “marcas”.

Flechas del ángel del olvido aborda esta temática desde un ángulo menor y, en cierto modo, paradójico. Imaginemos que el futuro ya está aquí, ya es hoy. Y que el Sistema que rige el mundo, nuestro mundo, genera cada vez más “excedentes” humanos, especialmente entre los jóvenes, que son excluidos -o se auto excluyen- hacia una vasta, informe y heterogénea periferia.

Sus Instituciones Asistenciales, ampliamente superadas por la creciente marea de la marginalidad, han desistido de muchas de sus funciones y las han delegado en multitud de organizaciones no gubernamentales de muy distinto signo. Vagamente toleradas o apoyadas por el Sistema, estas organizaciones han ocupado improvisados recintos para cumplir sus quizás humanitarias tareas, a veces rehabilitando instalaciones antaño dedicadas a otros fines.

En una de estas “instituciones improbables” ha sido acogida una joven de poco más de veinte años, con todos los síntomas de una grave amnesia retroactiva. Las circunstancias de su ingreso son inciertas. Distintas zonas de su cuerpo presentan pequeñas

cicatrices, al parecer causadas por un objeto punzante. No hay ningún indicio sobre su identidad. Entonces, ¿cómo restaurársela, para devolverla al mundo?

Al parecer, la amnesia juvenil, más extendida de lo que revelan las estadísticas, requiere un tratamiento individualizado y aislante. Oficialmente llamada “naufragio identitario”, dicha amnesia es un daño colateral de la frenética oferta de novedades, modas y modelos sobre la que el Sistema basa su crecimiento ilimitado, condición sine qua non de su pervivencia. Y son los jóvenes, naturalmente, el objetivo principal de las campañas destinadas a estimular el consumo exacerbado de lo nuevo, el abandono inmediato de lo pasado, del pasado.

La atrofia de la memoria, su cancelación, su desprestigio, producen esta creciente proliferación de naufragos, algunos de los cuales van a parar, por extraños conductos clandestinos, a estas difusas y a veces efímeras instituciones. De lo que en ellas ocurre, de si allí son tratados terapéuticamente el olvido o la memoria, poco se sabe...

José Sanchis Sinisterra

Autor i director:

JOSÉ SANCHIS SINISTERRA

(València, 1940)

Fundador del Teatro Fronterizo(1977) a Barcelona.

Al 1989 posa en marxa el projecte Sala Beckett, que dirigeix fins al 1997.

De la seva extensa obra, traduïda i estrenada arreu del món, cal destacar:

Tú, no importa quién (1962)

Demasiado frío (1965)

Algo así como Hamlet (1970)

La noche de Molly Bloom (1979)

Ñaque o de piojos y actores (1980)

¡Ay, Carmela! (1986)

Perdida en los Apalaches (1990)

El cerco de Leningrado (1989-1993)

Bienvenidas (1993)

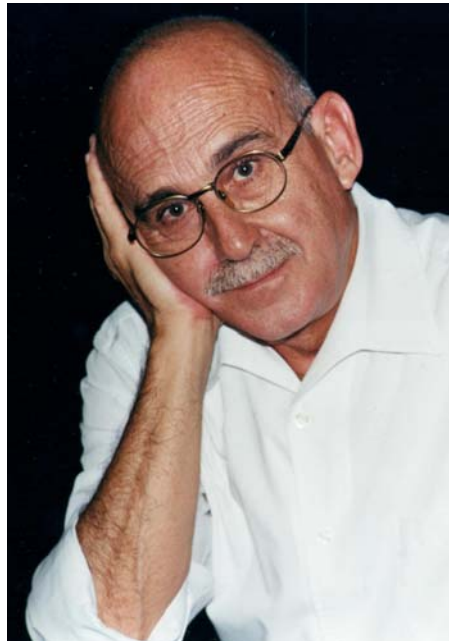
Marsal Marsal (1994)

El lector por horas (1996)

La raya del pelo de William Holden (1998)

Sangre lunar (2001).

Recentment ha estat guardonat amb el Premio Nacional de Literatura Dramática 2004 per ***Terror y miseria en el primer franquismo***.

Actors:

MARTA DOMINGO

Llicenciada en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre. Darrerament ha actuat en els espectacles:

Il canto delle sirene, de Luciano Bottaro. Castello Maniace (Siracusa) 2004.

L'últim cigarro, de Daniela Feixas. Dir. Jacob Torras. Teatre Principal. 2003/04.

Mots de ritual per a Electra, de J. Palau i Fabre. Dir. Hermann Bonnin. Espai Escènic Joan Brossa. 2002/03.

El pati, d'Emili Vilanova. Dir. Pep A. Gómez. T. Lliure. 2002/03.

Follia d'amor, de Sam Shepard. Dir. Antonio Simón Rodríguez . Nou Tantarantana. 2002/01.

Titus Andrònic, de Shakespeare. Dir. Àlex Rigola. T. Lliure. 2001.

Pluja seca, de Jaume Cabré. Dir. Joan Castells. TNC. 2001.

La confessió, de Palau i Fabre. Dir. Hermann Bonnin. Espai Escènic Joan Brossa. 2000.

Ricard G, de Shakespeare. Dramatúrgia i direcció Magda Puyo. Sala Beckett. 2000.

Els tres mosqueters, de Dumas. Versió i direcció Pep Anton Gómez. Teatre Romea. 1999.

Ha treballat en moltes sèries per a la televisió com ara ***El cor de la ciutat***, ***Laberint d'ombres*** i ***La granja***, entre d'altres.

HERNÁN ZAVALA

Natural de Buenos Aires, és director, actor i professor de teatre, d'una extensa experiència professional.

Ha participat en les produccions argentines de ***Julio César***, ***El hombre elefante***, ***West Side Story***, ***Kafka*** i ***Un hombre insignificante***, entre d'altres.

A Barcelona ha treballat dirigint a Pepe Rubianes a ***En resumidas cuentas***, amb Joan Lluís Bozzo a ***Estrips*** i amb Ricard Reguant a ***Escrito en las estrellas*** i ***No val badar***.

Ha treballat a la televisió a ***La Palmera*** de TVE i en diverses Tvmovies per a Tele5.

El 1991 s'encarrega de la direcció de la Cia. "La Tía y compañía" amb la qual ha anat de gira per Espanya. Ha treballat com actor, presentador i director en innumerables muntatges, actuant en teatres com El Llantiol, Sala Muntaner, Sala Artenbrut, Club Capitol, sala la Planeta, etc. Ha estat monologuista per al ***Club de la Comedia***, ***Showman*** para el Gran casino de Barcelona...

El 1997 funda la seva pròpia escola de teatre ***Escuela de Actores Baúl de Sueños***, on imparteix classes i organitza activitats i seminaris.

MARC GARCIA COTÉ

Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre, darrerament ha completat els seus estudis d'interpretació a l'Academie des arts de Minsk (Bielorússia).

Els fusells de la senyora Carrà de B.Brecht. Dir. Oriol Broggi. Teatre Nou Tantarantana. 2004

El público de F.G.Lorca. Dir. Jordi Prat. Teatre-Estudi de l'Institut del Teatre. 2002

Pànnik Angèlikus de Guillermo Ayesa. Teatre Llantiol. 2002.

Fins que l'amor ens separi de diversos autors. Dir. Koldo Ochotorena. Teatre Llantiol. 2000.

Instintos ocultos de Leo Bassi. Festival Grec'98. Guasch-Teatre. 1998.

També ha treballat en sèries per televisió com ***El cor de la ciutat*** i ***Majoria absoluta***, de TV3.

VELILLA VALBUENA

Ha estudiat a l'escola d'interpretació de Cristina Rota i ha participat en diversos tallers d'actuació. A part de treballar al cinema i la televisió, ha participat en els següents muntatges teatrals:

Una noche contigo, de Frank Spano, Festival de Teatro de la Sala Karpas.

Stand Up en clubs, locals i sales per tota Espanya.

Rulos, d'Ángeles González Sinde i Alberto Macías.

Sin pena ni gloria, direcció de David Lorente.

Historias en Blues, d'Eduardo Recabarren.

Lorca, direcció de Cristina Rota.

La katarsis del tomatazo, cabaret amb la Cia. Nuevo Repertorio.

Náufragos, musical de María Botto i Jesús Amate.

No se puede matar el duende, direcció de Cristina Rota.

Puñaladas en escena, musical de María Botto i Jesús Amate.

La chatarra, de Phillipe Nadouce.

MARTA POVEDA

Ha estudiat interpretació a l'escola Cuarta Pared, a més de diversos tallers on ha ampliat els seus coneixements de dansa, teatre i tècnica vocal.

Ha treballat a la televisió a ***Los 80*** i ***El Comisario***.

En teatre ha participat a les següents produccions:

Las bicicletas son para el verano, de Fernando Fernán Gómez.

24/7, de Yolanda Pallín, José Ramón Fernández i Javier G. Yagüe a la Sala Cuarta Pared.

La casa de Bernarda Alba, de Federico García Lorca.

Roberto Zucco, de B.M. Koltès.

Cruzadas, de Michel Azama.

MONTSE ESTEVE

Llicenciada en interpretació a l'Institut del Teatre, ha participat en diversos muntatges teatrals. Darrerament ha treballat a:

Esthetic Paradise, de Victòria Szpunberg. Dir. Carol López. Sala Beckett Grec 2004.

11 de setembre. Les troianes. Dir. Ramon Simó. TNC 2002.

Fedra –hipòlit. Dir. Magda Puyo. Teatre Lliure 2002.

Variacions Goldberg. Dir. Àlex Rigola. TNC 2001.

Àlbum. Dir. Roger Bernat. Teatre Lliure. Grec 98.

Metadones. 1996-99.

